

WOJEWODA MAZOWIECKI

Warszawa, dnia 15 grudnia 2010 r.

LEX.I.RM.0911- 43 / 10

Rada Miejska w Błoniu
Rynek 6
05 – 870 Błonie

Rozstrzygnięcie nadzorcze

Na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591, z 2002 r. Nr 23, poz. 220, Nr 62, poz. 558, Nr 113, poz. 984, Nr 153, poz. 1271 i Nr 214, poz. 1806, z 2003 r. Nr 80, poz. 717, Nr 162, poz. 1568, z 2004 r. Nr 102, poz. 1055 i Nr 116, poz. 1203, z 2005 r. Nr 172, poz. 1441 i Nr 175, poz. 1457, z 2006 r. Nr 17, poz. 128 i Nr 181, poz. 1337, z 2007 r. Nr 48, poz. 327, Nr 138, poz. 974 i Nr 173, poz. 1218, z 2008 r. Nr 180, poz. 1111 i Nr 223, poz. 1458, z 2009 r. Nr 52, poz. 420 i Nr 157, poz. 1241 oraz z 2010 r. Nr 28, poz. 142 i 146 i Nr 40 poz. 230 i Nr 106 poz. 675)

stwierdzam nieważność

uchwały Nr LVI/402/10 Rady Miejskiej w Błoniu z dnia 8 listopada 2010 r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego gminy Błonie dla części wsi Marysinek, w części dotyczącej ustaleń: § 13 pkt 6 zd. 2 i § 14 ust. 4 w zakresie „stacji telekomunikacyjnych”, jako niezgodnej z art. 46 ust. 1 ustawy z dnia 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych (Dz. U. Nr 106, poz. 675), w związku z art. 13 ust. 3 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 1999 r. Nr 15 poz. 139 z późn. zm.).

Uzasadnienie

Rada Miejska w Błoniu na sesji w dniu 8 listopada 2010 r. podjęła uchwałę Nr LVI/402/10 w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego gminy Błonie dla części wsi Marysinek.

Uchwałę tę podjęto na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 5 ustawy o samorządzie gminnym oraz na podstawie art. 26 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym, w związku z art. 85 ust. 2 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. Nr 80, poz. 717 z późn. zm.).

Stosownie do art. 46 ust. 1 ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych, miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego nie może ustanawiać zakazów, a przyjmowane w nim rozwiązania nie mogą uniemożliwiać

lokalizowania inwestycji celu publicznego z zakresu łączności publicznej w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2010 r. Nr 102, poz. 651 z późn. zm.), jeżeli taka inwestycja jest zgodna z przepisami odrębnymi.

Stosownie do dyspozycji art. 6 pkt 1 ustawy o gospodarce nieruchomościami, celem publicznym jest m.in. wydzielanie gruntów pod drogi publiczne i drogi wodne, budowa, utrzymywanie oraz wykonywanie robót budowlanych tych dróg, obiektów i urządzeń transportu publicznego, a także łączności publicznej i sygnalizacji.

Pojęcie łączności publicznej, o której mowa w art. 6 pkt 1 ustawy o gospodarce nieruchomościami, zostało zdefiniowane w art. 4 pkt 18 tejże ustawy, a należy przez nie rozumieć infrastrukturę telekomunikacyjną służącą zapewnieniu publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych, w rozumieniu przepisów prawa telekomunikacyjnego.

Definicja infrastruktury telekomunikacyjnej została określona w art. 2 pkt 8 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. Nr 171, poz. 1800 z późn. zm.), i oznacza urządzenia telekomunikacyjne, oprócz telekomunikacyjnych urządzeń końcowych, oraz w szczególności linie, kanalizacje kablowe, szpury, wieże, maszty, kable, przewody oraz osprzęt, wykorzystywane do zapewnienia telekomunikacji. Z kolei w art. 2 pkt 48 w/w ustawy zdefiniowano pojęcie usług telekomunikacyjnych, przez które należy rozumieć usługi polegające głównie na przekazywaniu sygnałów w sieci telekomunikacyjnej.

Niemniej jednak, za istotny w niniejszej sprawie, uznać należy przepis art. 13 ust. 3 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym, zgodnie z którym: „Zadaniem dla realizacji celów publicznych, w rozumieniu ustawy, jest każda działalność państwa lub właściwej jednostki samorządu terytorialnego, wynikająca z ustaw, o ile wymaga ustalenia warunków zabudowy i zagospodarowania terenu i jest finansowana w całości lub części z budżetu państwa lub właściwej jednostki samorządu terytorialnego”. Co prawda zgodnie z dyspozycją art. 13 ust. 4 w/w ustawy „Za zadanie dla realizacji celów publicznych może być także uznane, na wniosek właściwego ministra lub wojewody, zadanie służące realizacji ponadlokalnych celów publicznych, realizowane w całości ze środków własnych inwestora. Do zadania takiego stosuje się przepisy rozdziału 6 ustawy, a zobowiązania, o których mowa w art. 62 ust. 6 i art. 65 ust. 1, obciążają inwestora [...]”, jednakże zapis § 13 pkt 6 zd. 2 uchwały w brzmieniu: „[...] Dopuszcza się lokalizowanie inwestycji celu publicznego z zakresu łączności publicznej, jeżeli taka inwestycja jest zgodna z przepisami odrębnymi”, w powiązaniu z zapisami art. 13 ust. 3 i 4 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym, może uniemożliwiać lokalizowanie inwestycji celu publicznego (i.c.p.) z zakresu łączności publicznej. Wynika to z faktu przyjęcia odmiennych definicji pojęcia i.c.p. w ustawie o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych oraz w planie miejscowym. Stosowane w ww. ustawie pojęcie i.c.p. należy wiązać z definicją, zawartą w ustawie o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, która w żaden sposób nie odnosi się do podmiotu realizującego i.c.p. oraz sposobu finansowania i.c.p., przeciwnie niż pojęcie zastosowane w przedmiotowym planie miejscowym, do którego należy odnosić definicję z ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym, która ogranicza zarówno krąg podmiotów realizujących i.c.p. (państwo, jednostki samorządu terytorialnego) i tylko w wyjątkowych przypadkach dopuszcza możliwość realizacji i.c.p. przez inwestora prywatnego, jak i źródła finansowania i.c.p., co w konsekwencji może uniemożliwiać realizację i.c.p. w rozumieniu ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych i tym samym narusza dyspozycję art. 46 ust. 1 ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych.

Zapis § 14 ust. 4 uchwały w brzmieniu: „Dopuszcza się lokowanie urządzeń infrastruktury technicznej, takich jak stacje transformatorowe, podziemne przepompownie ścieków, stacje telekomunikacyjne na podstawie opracowań technicznych, na całym obszarze objętym planem, bez konieczności zmiany niniejszego planu pod warunkiem, że ewentualna uciążliwość tych urządzeń nie będzie wykraczać poza granice lokalizacji”, w odniesieniu do stacji telekomunikacyjnych, również narusza przepis art. 46 ust. 1 ustawy o wspieraniu

rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych, bowiem może uniemożliwiać lokalizowanie inwestycji celu publicznego z zakresu łączności publicznej.

Przede wszystkim, zdaniem organu nadzoru, wprowadzenie warunku ograniczającego możliwość realizacji stacji telekomunikacyjnej *do granic lokalizacji*, a więc de facto do samego obiektu budowlanego, uniemożliwia jej lokalizację. Realizacja stacji telekomunikacyjnych, jako instalacji radiokomunikacyjnych, została zaliczona do przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko. W dacie podejmowania uchwały obowiązywało rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2004 r. w sprawie określenia rodzajów przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko oraz szczegółowych uwarunkowań związanych z kwalifikowaniem przedsięwzięcia do sporządzenia raportu o oddziaływaniu na środowisko (Dz. U. Nr 257, poz. 2573 z późn. zm.). Zgodnie z § 2 ust. 1 pkt 7 i § 3 ust. 1 pkt 8 przywołanego w/w rozporządzenia kwalifikacji instalacji radiokomunikacyjnych, radionawigacyjnych i radiolokacyjnych, z wyłączeniem radiolinii, do przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko dokonuje się biorąc pod uwagę dwa parametry:

- równoważną moc promieniowaną izotropowo (EIRP) wyznaczoną dla pojedynczej anteny;
- odległość środka elektrycznego tej anteny wyznaczoną od miejsc dostępnych dla ludności wzdłuż głównej osi promieniowania anteny.

Tak więc skoro stacje telekomunikacyjne zostały zaliczone do przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko, wymagających sporządzenia raportu o oddziaływaniu na środowisko, bądź opcjonalnie do rodzajów przedsięwzięć, dla których obowiązek sporządzenia raportu o oddziaływaniu na środowisko może być wymagany (zgodnie z przepisami obowiązującymi w dacie podejmowania uchwały) to zapis § 14 ust. 4 uchwały uniemożliwia lokalizowanie inwestycji celu publicznego z zakresu łączności publicznej, tym samym narusza art. 46 ust. 1 ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych.

Poprzez podjęcie omawianej uchwały doszło do naruszenia zasad sporządzania planu miejscowego, stanowiącego przesłankę do stwierdzenia jej nieważności, na mocy art. 91 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym, we wskazanym wyżej zakresie.

Wziąwszy powyższe pod uwagę organ nadzoru stwierdza nieważność uchwały Nr LVI/402/10 Rady Miejskiej w Błoniu z dnia 8 listopada 2010 r. w sprawie *miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego gminy Błonie dla części wsi Marysinek*, w części dotyczącej ustaleń: § 13 pkt 6 zd. 2 i § 14 ust. 4, w zakresie „*stacji telekomunikacyjnych*”, co na mocy art. 92 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym skutkuje wstrzymaniem jej wykonania w tym zakresie, z dniem doręczenia rozstrzygnięcia.

Gminie, w świetle art. 98 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym, służy skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, w terminie 30 dni od dnia doręczenia rozstrzygnięcia nadzorczego wnoszona za pośrednictwem organu, który skarżone orzeczenie wydał.

Równocześnie organ nadzoru wskazuje, iż w uchwale Nr LVI/402/10 z dnia 8 listopada 2010 r., podlegającej ocenie wraz z procedurą, stwierdzono naruszenie art. 18 ust. 2, w związku z art. 12 ust. 1 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym.

Przepis art. 12 ust. 1 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym stanowi, że: „*O przystąpieniu do sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (...) rozstrzyga rada gminy, w drodze uchwały, określając granice obszaru objętego planem, na mapie stanowiącej załącznik graficzny do tej uchwały i przedmiot jego ustaleń, o którym mowa w art. 10 ust. 1*”. Z kolei art. 18 ust. 2 określa tryb sporządzania planu miejscowego [*(...) burmistrz (...), po podjęciu przez radę gminy uchwały o przystąpieniu do sporządzania miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, kolejno: (...)*].

Uchwała o przystąpieniu do sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, jest pierwszym etapem prowadzącym do uchwalenia planu, inicjującym

proces tworzenia aktu prawa miejscowego. Wyłącznym przedmiotem uchwały w sprawie przystąpienia do sporządzenia planu miejscowego jest określenie granic obszaru objętego przyszłym planem oraz określenie przedmiotu jego ustaleń, zgodnie z zasadami określonymi w art. 10 ust. 1 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym. Rolą uchwały w sprawie przystąpienia do sporządzenia planu miejscowego jest więc zakomunikowanie wszczęcia właściwego procesu planistycznego, wyznaczenie - w załączniku graficznym - granic obszaru, jakiego dotyczyć będą ustalenia przyszłego planu oraz przedmiotu jego ustaleń. Podkreślić przy tym należy, iż terytorialny zasięg miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego obejmuje z reguły część obszaru gminy, stąd nieodzownym elementem uchwały uruchamiającej postępowanie w tym przedmiocie jest jednoznaczne wskazanie terenu, do którego odnosi się powyższa uchwała i następująca po niej procedura. Na podstawie art. 12 ust. 1 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym, graficzny załącznik został uznany za obligatoryjną formę określenia obszaru objętego projektem planu.

Rada Miejska w Błoniu podczas sesji w dniu 20 kwietnia 1999 r. podjęła, uchwałę Nr 36/VI/99 „w sprawie przystąpienia do sporządzenia zmiany miejscowego planu ogólnego zagospodarowania przestrzennego gminy i miasta Błonie”. Następnie w dniu 25 września 2002 r. Rada Miejska w Błoniu podjęła uchwałę Nr 152/VIII/2002 „w sprawie: wykonania Uchwały Nr 36/VI/99 Rady Miejskiej w Błoniu z dnia 20 kwietnia 1999 r. o przystąpieniu do sporządzania zmiany miejscowego planu ogólnego zagospodarowania przestrzennego gminy i miasta Błonie”, a następnie podczas sesji w dniu 31 maja 2004 r. podjęła kolejną uchwałę Nr XXI/126/04 „w sprawie sposobu wykonania Uchwały Nr 36/VI/99 Rady Miejskiej w Błoniu z dnia 20 kwietnia 1999 r. o przystąpieniu do sporządzania zmiany miejscowego planu ogólnego zagospodarowania przestrzennego gminy i miasta Błonie”.

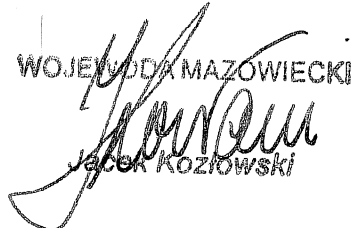
Stosownie do dyspozycji § 2 uchwały Rady Miejskiej w Błoniu Nr XXI/126/04, miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego może być sporządzany i przedkładany do uchwalenia dla poszczególnych obszarów planistycznych. Zgodnie z pkt 2 § 2 uchwały, dla obszaru wsi Marysinek, wyznaczono obszar planistyczny II, którego granice wskazano na załączniku graficznym Nr 2.

Biorąc pod uwagę powyższe, plan, winien zostać sporządzony oraz uchwalony w granicach określonych w uchwale Rady Miejskiej w Błoniu Nr XXI/126/04 z dnia 31 maja 2004 r., a więc obejmować teren wsi Marysinek zarówno po północnej, jak i południowej stronie „Trasy Poznańskiej” (z wyłączeniem obszaru, dla którego zakończono procedurę sporządzania planu miejscowego, w granicach określonych w załączniku Nr 2 do w/w uchwały).

Uchwalając *miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego gminy Błonie dla części wsi Marysinek* i obejmując jego ustaleniami jedynie część terenu wsi Marysinek (obszar objęty planem obejmuje „Trasę Poznańską” oraz tereny położone na południe od w/w trasy) doszło więc, nie tylko do naruszenia dyspozycji art. 12 ust. 1 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym oraz wskazanych wyżej uchwał Rady Miejskiej w Błoniu, inicjujących proces planowania przestrzennego, ale również do naruszenia art. 18 ust. 2 w/w ustawy, w którym określono tryb postępowania po podjęciu przez radę gminy uchwały o przystąpieniu do sporządzania miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego.

Granice obszaru objętego projektem planu wyznaczone w uchwale o przystąpieniu do sporządzenia planu wiążą organy gminy w procedurze sporządzenia i uchwalenia tego planu. Zmiana granic planu wymaga zmiany uchwały o przystąpieniu.

Z powyższych względów organ nadzoru uważa uchwałę Nr LVI/402/10 Rady Miejskiej w Błoniu za naruszającą prawo w wyżej opisanym zakresie.

WOJEWÓDZA MAZOWIECKI

Jacek Kozłowski